

COORDONATOR DE PROIECT:

Prof. DAN MANUELA

COLABORATORI:

1. ARDELEAN FELIX
2. BÂLE DOROTHEA
3. BALLA ANTONIA
4. BÂRBULESCU RAUL
5. BILAȚIU TEODORA
6. BRUTLER KARINA
7. CHIȘ VANESA
8. COȚ ANDREAS
9. COȚ YANA
10. CRĂCIUN MARA
11. CZUMBIL HELGA
12. DALLOS BERNADETT
13. DEBRENI CSENGE
14. DODOIU SARA
15. DONCA MARK
16. FABIAN TUDOR
17. GAZSA MATE
18. GHIARFAS TEODORA
19. GOINA ESZTER
20. HOTEA LUCA
21. KASSAI PETER
22. MARIN ALEXANDRU
23. MIHALI DENIS
24. MILE MARK
25. NAGHI KARINA
26. POP GLORIA
27. POP RAISA
28. POP MARIO
29. SOPRONYI IANIS
30. STRUȚA MATEI
31. SUMLAS MATEI
32. VARADI JOEL
33. ZELEA MAXIMUS

Director, prof. Reiz Maria,

Director adjunct, prof. Elek Robert

Consilier educativ, prof. Graur Maria

Liceul Teoretic German „Johann Ettinger” Satu Mare

Telefon: 0261-722185; 0261 769185

Site oficial: www.lgerm-ettinger.ro

E-mail: ltg@lgerm-ettinger.ro

Adresa: Bulevardul Cloșca, nr. 72, Satu Mare, 440196, Romania

33 LTG

Revista clasei a V-a A an școlar 2019-2020

Fluturile negru

Într-o zi minunată de vară, eu mă jucam în parcul orașului.

Cerul era plin de fluturi colorați în toate culorile pământului. La un moment dat, obosit din cauza jocului cu mingea, m-am așezat pe o bancă, pentru a mă odihni. Lângă mine, în dreapta și în stânga, câțiva fluturași zglobii păreau că vin să mă salute. În multitudinea aceea de culori și în tot acel spectacol fabulos de mișcare și zumzet, un fluturaș se deosebea de ceilalți, prin faptul că era de culoare neagră. Cu ajutorul unui borcan, l-am prins imediat și m-am grăbit spre casă, pentru a le arăta părinților mei grozăvia aceasta neagră din borcan. În timp ce alergam spre casă, o mașină s-a răsturnat exact în fața mea, iar eu, speriat, am traversat strada, cu gândul să dispar. Dar în traversare, era cât pe ce să mă calce o mașină apărută din senin. Paralizat de frică, am

scăpat borcanul, eliberându-se astfel fluturile cel negru, care își luă zborul spre zări albastre. Nici nu l-am auzit prea bine pe șoferul mașinii, care îmi reproșa că sunt neatent. Cert este că am fugit cât m-au ținut picioarele și tot ce puteam face în drumul grăbit spre casă era să mă gândesc la fluturile pe care l-am pierdut înainte să-l pot studia mai bine.

În cele din urmă, am ajuns acasă transpirat și cu limba scoasă, ca și când aș fi fost un participant la un maraton important. Mama mi-a ieșit în întâmpinare, iar eu abia așteptam să mă întrebe de unde vin. Dar mama doar mi-a zâmbit și m-a mângâiat pe creștet. Atunci i-am spus:

- Mamă, am văzut un fluture malefic și negru azi în parc.
- De ce spui asta? Nu cred că era malefic doar pentru că era negru. Te-ai speriat degeaba, dragul meu, e un fluture frumos tocmai prin faptul că este unic.
- Dar nu am mai văzut așa ceva niciodată. Aș fi vrut să-l studiez de aproape și să-l vezi și tu.
- Să zicem că, pentru că nu știm prea multe despre el, este un fluture misterios, care sper că ți se va arăta și altădată.

Felix Ardelean

ÎN LOC DE ÎNCHEIERE...

Din dorința de a înțelege cu toții că limbă și literatură română putem face și în afara contextului formal al clasei și al orei propriu-zise, proiectul educațional denumit de noi „Revista clasei” este argumentul cel mai potrivit în acest sens, pentru că reprezintă o altă modalitate de a învăța.

Exersând scrierea creativă și văzând cum scriu ceilalți de lângă noi, putem identifica trăiri, idei și imagini interesante, schimbându-le între noi, recunoscând talentul de a scrie, acolo unde el există, formându-ne un fel de a vedea lumea reală și ireală, perfecționându-ne, în cele din urmă, un stil propriu de gândire și de abordare a ideilor.

Vă mulțumesc, dragii mei, că ați făcut posibil acest proiect școlar, primul nostru proiect comun dintr-o serie de alte proiecte anuale, ce vor urma. Îmi doresc ca, prin intermediul lor, să vă ajut să înțelegeți că prin cuvânt/logos reușim întotdeauna să ne facem auzită vocea inimii, o voce interioară, prin care nu doar comunicăm, ci ne comunicăm pe noi înșine.

Sper ca demersul nostru comun să devină în timp o carte de vizită a clasei voastre, un mod de promovare și mai ales o dulce amintire menită să transforme o poveste într-o veșnicie.

Și dacă, prin creațiile voastre ați realizat un zbor frumos în lumea metaforelor și a imaginației, vă ofer și eu mai jos zborul meu prin lumea poveștilor, intitulat:

Întâlnire cu mine...

Într-o lume aflată sub semnul problemelor și grijilor zilnice, o lume în care ne ducem cu toții traiul în carcasa apăsătoare a destinului, simțim câteodată inutilitatea acestui galop existențial și realizăm că nu ne-am întâlnit de mult timp cu noi înșine.

Azi mi s-a întâmplat să trăiesc o clipă de magie, fiindcă, oprindu-mă puțin din ritmul infernal și copleșitor al alergării mele prin timp, mi-am privit cu atenție sufletul și am constatat cu uimire că este sufletul unui copil. Și atunci, brusc, printr-o minunată anamneză, am rețrăit propria-mi copilărie, amintindu-mi de farmecul vârstei fericite, când unica mea grijă era cea a jocului, a jucăriilor și a poveștilor spuse de părinții sau bunicii mei, înainte de culcare.

- Ți-amintești cumva de o poveste din copilărie? mi-am întrebat curioasă sufletul de copil. Atunci, tresărind ca dintr-un vis, el mi-a zâmbit, înțelegând că-l provoc la o discuție.

- Oh, da, mi-amintesc cu emoție de trăirile puternice pe care mi le provoca povestea *Scufitei Roșii*, a *Albeică-Zăpada*, a *Cenușăresei* sau a *Frumoasei din pădurea adormită*. Se îngemănau atunci în mine bucuria, teama, admirația, iubirea, compasiunea. Poveștile rostite de părinți sau descifrate de mine, mai târziu, când știam să citesc, au fost cele mai importante lecții care m-au învățat că binele se confruntă cu răul, ieșind mereu învingător, că adevărul se desparte de minciună, că lumina e mai puternică decât întunericul.

- Ce crezi că ar fi fost ființa ta dacă nu ar fi cunoscut poveștile?
- Cred că fără povești nu aș fi fost nimic, aș fi fost un nimeni absolut. Nu aș fi cunoscut eroi, m-aș fi simțit închis în muțenie, nu aș fi știut ce este curajul și mai ales nu aș fi deosebit binele de rău.

- Dragul meu suflet de copil, cine ar fi crezut că vei deveni vreodată adultul care ești azi? Crezi că poveștile ți-au influențat devenirea?

- În totalitate. Fără povești, sigur nu aș fi devenit sufletul de azi, adultul care se simte atât de bine alături de copiii cărora încearcă să le arate o cale. Pentru mine orice poveste a fost și este o aventură, în valurile căreia mă arunc, încercând să înțeleg ce e viața, iar întâlnirea cu elevii mei dragi este întotdeauna o frumoasă aventură, o poveste inefabilă, pe care o însuflețim împreună, căutând noi și noi sensuri.

- Dar copiii de azi, crezi că ascultă povești?

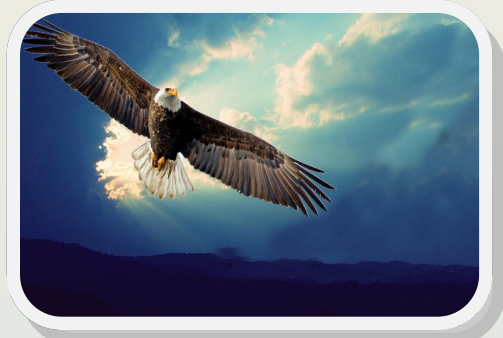
- Firește că ascultă. Fac chiar mai mult decât atât: citesc și spun povești, în ciuda faptului că ele nu mai sunt poveștile cu care am crescut eu. Poveștile lor nu sunt neapărat istorisiri despre zmei, feți-frumoși și zâne, dar sunt întâmplări, rostite cu multă grijă pentru detaliu, despre situații închipuite în lumi similare ținutului magic al Narniei, în care eroii pătrund prin ușa unui șifonier și se transformă în personaje fantastice. Tot ce povestesc ei este o dovadă a sufletului lor frumos, în căutare de răspunsuri, un mod de a imagina întâlniri cu ființe fabuloase, devenite în mintea lor modele demne de urmat..

- Înseamnă că poveștile nu se vor sfârși niciodată, atâta timp cât vor exista copii.
- În mod cert, poveștile vor înceta să mai existe doar atunci când cineva nu va mai avea nevoie să spună și să asculte povești. Dar acest lucru nu se va întâmpla niciodată...

prof. Manuela Dan

Vulturul hoinar

După cum știți, îmi plac vulturii. Oamenii au admirat din vechime, dintre toate păsările, vulturul, tocmai pentru puterile sale și zborul său maiestuos.

Multe armate din antichitate, cum au fost cele ale Babilonului, Persiei și Romei, au mășăluit sub stindardul vulturului. Și Carol cel Mare și-a ales vulturul ca simbol. Deși pasăre hoinară, vulturul simbolizează înțelepciunea, ocrotirea divină și iuțea.

Una dintre cele mai periculoase perioade din viața unui vultur este cea în care învață să zboare. Nu puțini vulturi mor în timp ce încearcă să facă acest lucru. Sunt părinți exemplari în multe privințe.

Cuiburile lor sunt clădite de obicei pe stânci sau în copaci înalți. Soarele pârjolitor ar putea cauza moartea puiului de vultur, dacă părinții nu s-ar îngriji de el. Vulturul adult își întinde aripile uneori ținându-le așa ore în șir, pentru a-i face umbră puiului gingsă.

Odată, într-o drumeție, am ajuns pe vârful unui munte. M-am simțit stăpânul lumii, eu muntele și cerul. Am zărit, la un moment dat, un vultur hoinar. Am întins mâinile și aproape că l-am atins. Doar vântul rece mai trecea pe acolo, aflându-se într-o complicitate cu noi.

Era un moment fabulos, desprins parcă dintr-un basm, în care eroul eram eu, iar vulturul, ființa aceea fantastică, înzestrată cu puteri magice, stătea lângă mine așteptând să-mi vină în ajutor, la nevoie...

Am rămas adâncit în admirație, privind vulturul acela hoinar până seara târziu. Ne-am privit îndelung amândoi ca doi prieteni vechi și, înainte de a ne despărți, m-am simțit atât de emoționat încât m-am trezit că-i recit niște versuri, pe care am simțit nevoia să i le dedic:

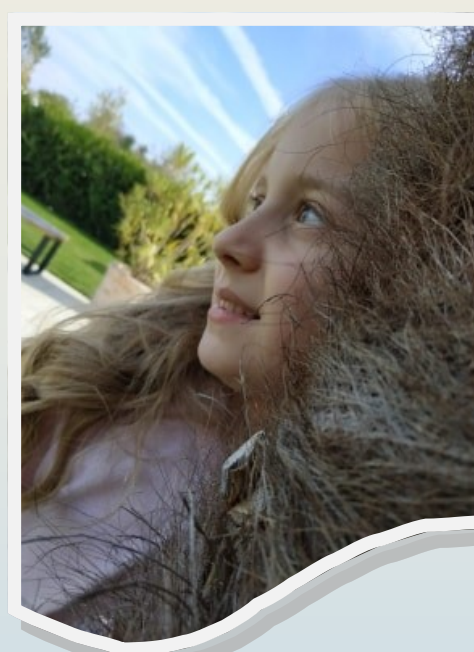
Tu ești și puternic și trist,
Plutind liniștit pe un cer
Pictat ireal de-un artist
Al artei umil mesager.

Îți porți tot misterul tăcut
Și pari ca un vultur de foc
Atunci când pe cer apărut
Îi faci doar soarelui loc.

Apoi, pe drumul de întoarcere, m-am străduit să-mi întipăresc imaginea vulturului în minte și inimă.

Maximus Zelea

Fetița care a mutat norii...

Fetița își deschise ochii devreme. Se uită pe geam la norii negri, ce se înghesuiau unul în celălalt, acoperind fiecare colț al cerului.

Fetița așteptă zile în șir, săptămâni nesfârșite să apară soarele. Era mereu atât de tristă, încât oamenii din jurul ei se întrebau ce să facă pentru a-i schimba starea care îi învăluia sufletul în întuneric.

Într-o zi, din senin, fata avu o idee salvatoare. *Ce-ar fi*, se întreba ea, *dacă aș muta norii în altă țară?*

Ideea era măreață, dar nu știa cum să urce până la nori și atunci, cu seninătate, un gând îi apărură într-un colț al minții: să pună un bob de orz în pământ și să aștepte să crească. Zi de zi, din momentul plantării, fetița s-a îngrijit ca bobul de orz să crească, i-a dat apă, i-a vorbit, l-a mângâiat și l-a îmblânzit întocmai cum a făcut Micul prinț cu floarea de pe planeta lui.

Într-o noapte, un zgomot o trezi și, ascultând atentă, și-a dat seama că zgomotul puternic venea de undeva din înaltul cerului, unde norii se certau.

A coborât din pat și, privind pe fereastră, a descoperit cu uimire că mica plantă în care se transformase bobul de orz din grădina din fața casei, a devenit un vrej imens care își îndrepta tulpina către cer. Abia așteptă să se lumineze de zi pentru a putea ieși din camera ei ca să cerceteze uimitoarea plantă. Cu gândul să ajungă la nori, fetița urcă dis-de-dimineață pe vrejul a cărui tulpină avea câte un nod din loc în loc, până când a reușit să ajungă la norii supărați. Aici, începu să-i certe și să-i trimită altundeva, chiar dacă un nor pufos îi opunea rezistență și părea că nu are de gând să o asculte. Insistând și folosind vrejul pentru a le face vânt, în cele din urmă, norii fuseseră izgoniți.

Fericită, fetiței nu-i veni să creadă că a ieșit învingătoare din această confruntare cu norii și s-a întors acasă, în timp ce i-a mulțumit vrejului de orz pentru ajutorul său. Cei doi s-au împrietenit și, ori de câte ori priveau cerul, se gândeau că, dacă nu i-ar fi înfruntat pe nori, și azi ar fi avut parte de cerul întunecat și supărat al iernii.

Dorothea Băle

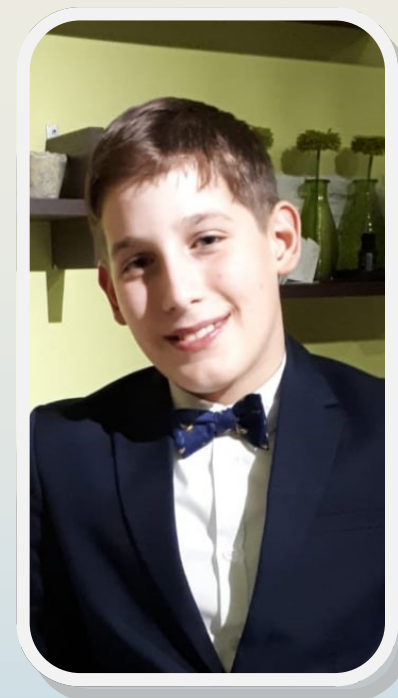
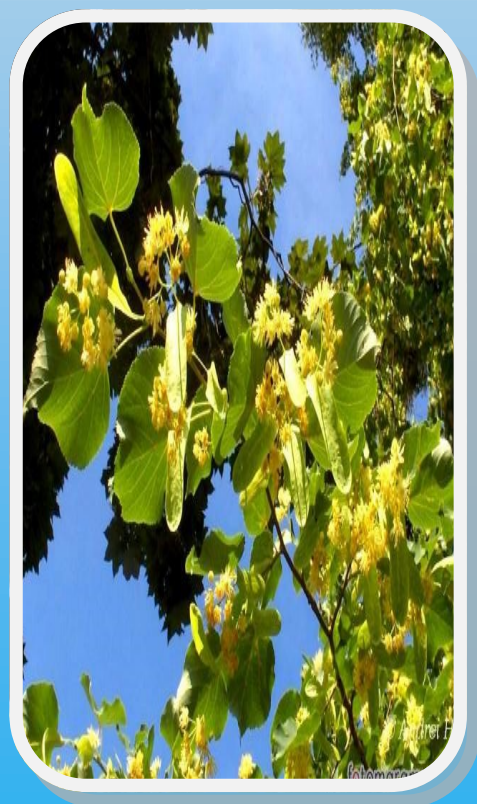
Crengi de tei...

Teiul crește și-nfloreste,
Soarele pe cer zâmbește,
Și-n miros de aer rece,
Mă mângâie cu blândețe.

Teiul cheamă toți copiii
Sub ale crengilor porniri,
Se bucură de noaptea firii
Și strâng parfumate flori vii.

Crengi de tei înmiresmate,
De albine colorate,
Ne zâmbesc cu flori înfime
Să putem vorbi în rime.

Antonia Balla

Gheparzii

Ghepardul este un animal care locuiește în Africa. Lui îi place să alerge prin savane, iar faptul că poate alerge cu 130 de kilometri pe oră îi îndreptățește pe cercetători să-l considere cel mai rapid animal din lume.

Gheparzii sunt animale carnivore și de aceea se hrănesc cu antilope și gazele.

Pentru a se putea hrăni, gheparzii trebuie să-și facă rost de mâncare, pândind antilopele sau gazelele de undeva, dintr-un loc în care stau nevăzuți. În momentul când apare prada, ei încep o alergare spectaculoasă, care sperie, de obicei animalele de pradă. Deseori, din cauză că antilopele sunt mai rapide, gheparzii se obolesc și nu reușesc să le ajungă din urmă, rămânând înfomețați.

Joel Varadi

Două mâini

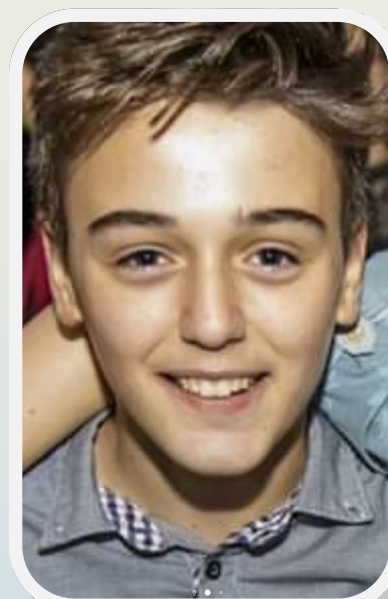
Mitică, piticul cel curios, care trăia în orașul Iubirii, locuit doar de pitici, s-a întrebat într-o bună zi de ce piticii, uriașii și oamenii au două mâini.

Curios din fire, s-a grăbit să adreseze întrebarea piticilor, uriașilor și oamenilor întâlniți în drumurile sale. Răspunsul uriașilor a fost că au două mâini pentru a se putea cățăra pe munții cei mai înalți. Oamenii au recunoscut că au nevoie de cele două mâini pentru a putea munci cu ele. Piticii au răspuns că cele două mâini sunt pentru îmbrățișări.

Nefiind mulțumit pe deplin de răspunsuri, Mitică s-a gândit să plece la vrăjitorul care trăia retras în cei mai înalți munți. Pentru a ajunge mai repede, l-a rugat pe un uriaș să-l ducă la vrăjitor. La întrebarea piticului, vrăjitorul care știa că faptele sunt mai grăitoare decât explicațiile, a făcut o vrajă, adormindu-l pe pitic într-o ciupercă roșie. Când s-a trezit, piticul a constatat că nu are mâini. Speriat, a încercat să rezolve din îndatoririle lui zilnice, dar nu a reușit să facă nimic. A început să plângă, până când a căzut într-un somn adânc, din care s-a trezit abia peste câteva zile. Nu mică i-a fost uimirea când a văzut că și-a recăpătat mâinile.

Abia atunci a înțeles piticul rolul foarte important al mâinilor și le-a explicat celor din jurul său că trebuie să fie recunoscători pentru faptul că sunt sănătoși și au cele două mâini.

Matei Sumlas

În lumea culorilor

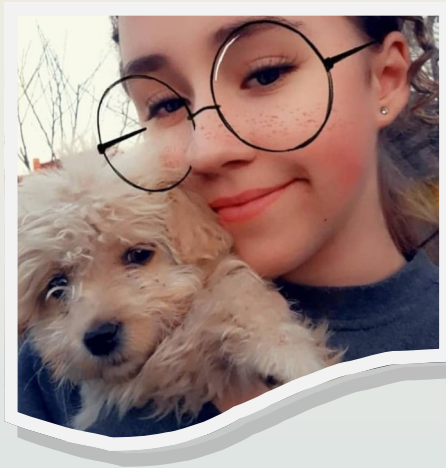
Dacă ar fi să reflectez la culori și la tot ceea ce ține de lumea aceasta plină de lumini și armonie, aş spune că, indiferent de vârstă, statut social sau cultură, culorile exprimă stări diferite.

Noi, oamenii, trăim înconjurați de culori și tonuri. Fiecare nuanță din realitatea noastră ne influențează, fie că vorbim despre îmbrăcămintea pe care o purtăm, fie că ne referim la locuința în care petrecem mult timp din viața noastră. Astfel, înainte de a ne decora camera, este bine să știm unele lucruri despre culori: de exemplu, că există culori active, precum roșul, galbenul, portocaliul, culori pasive ca, albastrul, verdele și movul și culori neutre, cum sunt albul, negrul, griul, bejul și maroul. Atunci când alegem culorile potrivite pentru locul în care viețuim, trebuie să știm că tonurile calde au tendința să iasă în evidență, cele pasive, să producă efectul de calm al atmosferei, iar cele neutre, să echilibreze culorile calde. Pentru mulți oameni, roșul reprezintă culoarea iubirii, al norocului, al sângelui sau al ouălor de Paște. Liniștitorul verde este culoarea naturii, care inspiră și relaxează, regăsindu-se peste tot, în iarbă, în frunze și fructe. În vechime, era culoarea onoarei și a victoriei. Albastrul ce amintește de perfecțiune simbolizează speranța și creează sentimentul sublim al siguranței și al liniștii. Movul este culoarea inspirației, despre care se crede că dezvoltă imaginația copiilor. Albul semnifică puritate, blândețe, pace și loialitate, creând efectul eleganței alături de negru.

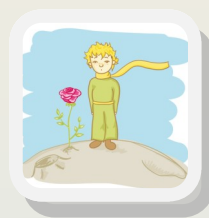
Așa cum nimic în lume nu este întâmplător, cred că nici împletirea vieții noastre cu lumea culorilor nu este o pură întâmplare, pentru că tot ce este în jurul nostru este armonie și culoare.

Raul Bărbulescu

Întâlnire cu Micul Prinț

Era o seară obișnuită de vineri. M-am așezat confortabil pe fotoliul din fața ferestrei cu perdea diafană ce lăsa lumina argintie a lunii să pătrundă în cameră și am deschis copertile cărții „Micul Prinț”, simțind că, odată cu deschiderea copertilor o vrajă se răsfrângea asupra mea. Era inexplicabil pentru mine ce se petrecea, dar filele din fața mea mă atrăgeau magnetic și mă făceau să-mi doresc să-l cunosc pe Micul Prinț. Astfel, în câteva ore, am absorbit toate întâmplările prezentate în carte și am devenit prietena omulețului sensibil, care m-a cucerit cu delicatețea lui.

De atunci, m-am tot întrebat dacă nu va veni oare în vizită și pe la mine. Nerăbdătoare, mi-am achiziționat o navetă spațială și am plecat spre planeta lui. Când am ajuns, el mă aștepta cu brațele deschise și-mi spuse:

- Bine ai venit, draga mea, mă bucur să te primesc pe planeta mea unică și fermecătoare, care sper să-ți placă!

- Bine te-am găsit, prințe bun și mic! Cât mă bucur să te văd! Îmi doream să te văd de când am terminat de citit cartea despre tine, dar sunt sigură că știi asta.

- Ai dreptate, știam că vei veni, te așteptam. Vino să-ți arăt planeta mea! După cum vezi, aici totul este frumos, pentru că o am lângă mine pe draga mea floare, trandafirul, căruia îi vorbesc tot timpul.

- Este, într-adevăr minunat aici la tine, dar mă întreb ce faci toată ziua pe o planetă atât de mică?

- Oh, dar e minunat să știu că pot să am grijă de floarea mea, să stau să privesc perdeaua deasă de stele care îmi învăluie planeta, protejându-mă.

- Și mie îmi plac stelele, au ceva tainic, atunci când le privesc de pe pământ! Dar și mai mult îmi place să desenez. E un sentiment atât de frumos să pot prinde pe o coală albă realitatea din jurul meu, să mă joc cu nuanțele în funcție de starea mea de spirit! Pare că sunt creatoarea unei lumi, pe care o pot construi cum vreau eu.

- Vino să facem câțiva pași pe planeta mea! Vreau să vezi grădina mea de trandafiri...

Și în câteva minute, o grădină splendidă se desfășura în fața ochilor. Era o mare de culori ce dansa ritmic pe o muzică numai de ele știută și auzită. Totul plutea în într-o lumină divină, ce-mi amintea de Paradisul pierdut.

Nu voi uita niciodată întâlnirea mea cu Micul prinț și nici frumusețea feerică a sferelor misterioase...

Teodora Bilațiu

Întunericul din Țara lui Alb

Într-o lume îndepărtată, trăia un rege pe nume Alb, care domnea peste un regat mare, frumos și luminos.

Totul în țara lui Alb era învăluit într-o lumină ce însenina până și chipurile trăitorilor din regat. Oriunde mergeai vedeai fețe zâmbitoare, fericite și mulțumite. Oamenii își duceau liniștiți existența în această lume cu adevărat de basm.

Toate acestea până într-o zi, când, deși totul era perfect și nu anunța nicio nenorocire, se abătu asupra ținutului o beznă deasă, care i-a speriat pe oameni și pe rege. Lumina aceea dătătoare de pace și zâmbet a dispărut, iar cerul până atunci însoțit s-a înnegrit, transformând totul într-o imensă ceață neagră din care parcă dispăruse tot ce era viu.

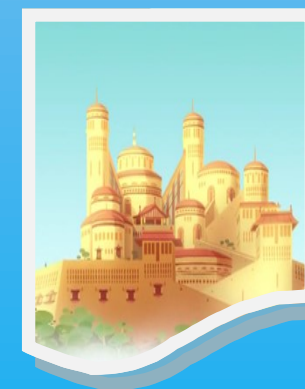
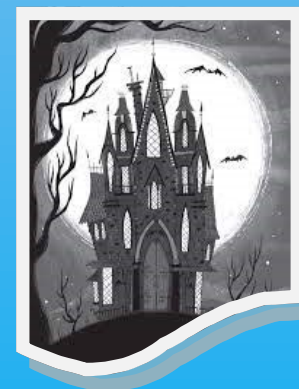
Îngrijorat, regele Alb și-a adunat sfătuitoarii, încercând să vadă ce este de făcut pentru a readuce lumina în regat. Când erau discuțiile în toi, apărut un sol ce aducea un mesaj din partea împăratului Întuneric, din care Alb înțelese cine era acest împărat. Reieșea din cele scrise că Întuneric era un rege cuceritor în căutare de ținuturi noi, care venea dintr-un loc lipsit de culoare și lumină. Țara lui era un spațiu mohorât, întunecos și lipsit de viață. Pentru că a întâlnit în drumul său acest regat al luminii, trebuia să-l cucerească, fiind atras de frumusețea lui și de oamenii atât de plini de bunătate.

Citind aceste lucruri, regele Alb l-a chemat pe împăratul Întuneric la palat. Acesta a sosit de îndată. Timp îndelungat au stat închiși cei doi regi în sala tronului pentru a cântări lucrurile și a ajunge la o înțelegere. Cu răbdare și înțelepciune, cei doi domnitori și-au dat seama că pot împărți tronul și au ajuns la pace. I-au anunțat pe oameni în legătură cu ceea ce au decis, iar aceștia au rămas nedumeriți, neînțelegând prea multe.

Încet-încet, au observat că timpul lor era împărțit în zi și noapte și că ziua regele lor era Alb, iar în noaptea îl aveau stăpân pe regele Întuneric. Atunci au înțeles cât de înțelepți au fost cei doi împărați și cât de multe au avut oamenii de câștigat în urma deciziei celor doi.

Probabil că, dacă nu ar fi fost o poveste scornită de mine, și astăzi oamenii din regatul luminii și al întunericului și-ar duce existența liniștiți, muncind cu sârg ziua, odihnindu-se noaptea și privindu-și cu recunoștință regii, care au adus în ținutul lor ziua și noaptea.

Matei Struța-Roas

În căutarea lui Harry Potter

Ianis era în căutarea lui Harry Potter și-și dorea foarte mult să-l întâlnească.

Într-o bună zi, își luă un săculeț cu mâncare și plecă în aventură, pe bicicletă. Era o zi de primăvară frumoasă și senină, iar copilul se simțea foarte bine în mijlocul naturii. Merse așa mulțumit cale destul de lungă, până când ajunse într-o pădure, unde se întâlni cu niște iepurași înfometați.

Se opri, îi hrăni și-și continuă drumul, până când ieși din pădure și ajunse lângă un câmp parfumat, plin de florile primăverii, ce îl fermecă imediat. Trebui să se oprească pentru a-și bucura privirea cu acest minunat decor care îl înconjura. Se apropie de un măr de la marginea câmpului și se înfruptă cu poftă din el, apoi, după un timp, își continuă drumul. Speranța lui era să-l întâlnească pe Harry Potter, dar multă vreme nu întâlni nici măcar o mică urmă a acestui personaj fascinant. Totuși, Ianis nu-și pierdu speranța și continuă să pedaleze, până când ajunse într-o junglă deasă. Coborî de pe bicicletă și își dădu seama că nu putea traversa jungla cu bicicleta, motiv pentru care și-o lăsă la marginea pădurii. Făcându-și loc printre liane și cioturi de copaci, ajunse la un moment dat la un castel, care avea poarta imensă deschisă. Atunci, își luă inima-n dinți și intră.

Aici, ajunse mai întâi într-o încăpere și înțelese imediat că se afla în camera în care Harry Potter își făcea magiile. Deodată, o ușă se deschise și apără Harry zâmbitor și primitor. Era curios să afle cum de a reușit să-l găsească. Atunci, Ianis i-a răspuns:

- Am făcut o hartă care m-a ajutat să ajung aici.
- Dar cum ai făcut harta aceasta?, întrebă Harry.
- Cu ajutorul unui prieten, care mi-a vorbit despre locurile din ținutul tău și mi-a dat nenumărate indicii pentru a te găsi.
- Cât de mult mă bucur că m-ai găsit! Sunt atât de singur în acest castel și-mi lipsește un prieten. Vrei să fii prietenul meu?
- Sigur că da. Mi-ar face mare plăcere să fim prieteni.

Dar totul se destrămă brusc, odată cu sunetul ceasului deșteptător, când Ianis se trezi și înțelese că totul nu a fost decât un vis. Dar a fost un vis frumos, sub semnul aventurii.

Ianis Sopronyi

Unde ai dispărut, Făt-Frumos?

Dragi cititori, vreau să vă invit în lumea poveștilor și să vă spun că voinicul voinicilor, Făt-Frumos, porni într-o zi să o elibereze pe Ileana Cosânzeana dintr-un turn îndepărtat, aflat la marginea lumii. Ea fusese închisă acolo de un balaur cu douăsprezece capete. Doar prietenul său bun știa unde se duce el. Trecu o zi, trecură săptămâni și luni și nimeni nu mai știa nimic despre Făt-Frumos.

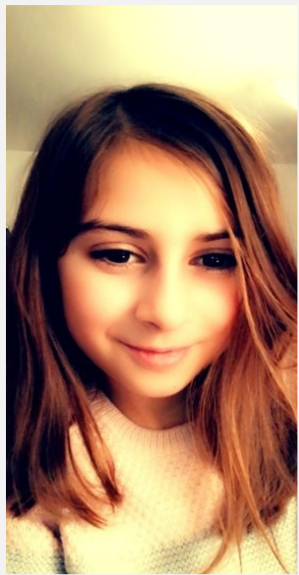
Prietenul său, începu să-și facă griji, întrebându-se de ce nu are nicio veste de la el. Atunci, se gândi să-și adune oameni și porniră în căutarea lui. Aveau de trecut prin mai multe împărății. Prima era împărăția balaurului cu trei capete. Aici, călătorii găsiră capetele tăiate ale balaurului și bănuiră că cel care a făcut aceasta a fost chiar Făt-Frumos. Părăsind ținutul balaurului, ajunseră la altă împărăție, de data aceasta a balaurului cu nouă capete. Și aici, drumeții au găsit cele nouă capete ale balaurului tăiate, apoi au pornit către cea de-a treia împărăție, unde știau că locuiește balaurul cu douăsprezece capete.

Știind că fata se află închisă în turn, se gândiră că îl vor găsi pe Făt-Frumos, dar nici urmă de el. Tot ceea ce au găsit pe tărâmul balaurului erau urme de luptă, rămășițe umane și balaurul căzut mort cu cele douăsprezece capete tăiate lângă el. Tot timpul în care se întrebau unde o fi dispărut Făt-Frumos, ei crezură că este închis undeva și păzit bine de balaur, dar lucrurile nu au stat deloc așa. Unde se afla Făt-Frumos? Unde să fi dispărut? Dacă zace pe undeva rănit?, se întrebau ei, îngrijorați. După căutări prin toate colțurile împărăției, l-au găsit în turn, închis lângă Ileana Cosânzeana, de o slugă a balaurului, în momentul când a vrut să o elibereze.

Fericiți că l-au găsit, s-au îmbrățișat și au pornit spre casă, cu gândul la cât de importantă este prietenia și ajutorul oferit de ceilalți.

Karina Brutler

În compania lui Oliver Twist

Uneori, stau și-mi imaginez că petrec timp în compania unui personaj dintr-o carte.

Astfel de idei îmi vin doar atunci când sunt plictisită sau când nu pot să adorm. Acest lucru mă liniștește și mă ajută să nu mă simt singură. Nu o să vă vină să credeți, când vă voi spune că, ieri, am povestit cu Oliver Twist. Am vorbit preț de 30 de minute, timp în care l-am întrebat diverse lucruri despre noua sa viață.

- Oliver, mereu am vrut să stau de vorbă cu tine, încă de când am citit cartea despre tine. Îmi pare atât de rău că a trebuit să treci prin atâtea lucruri neplăcute. Spune-mi, ce-aș putea să fac pentru tine?

- Mulțumesc pentru grija ta, dar acum că sunt îngrijit de familia domnului Brownlow, mi-e bine. Nu am nevoie de nimic, dar dacă vrei, te duc prin Londra, să-ți arăt străzile, parcurile, muzeele și clădirile istorice.

- Da, vreau foarte mult să cunosc Londra, să o descopăr dincolo de descrierile din cartea lui Charles Dickens.

Și așa se face că am pornit la pas pe străzile Londrei și am înțeles de ce o iubesc atât de mult turiștii. Am trăit intens fiecare moment, bucurându-mă de compania lui Oliver și de farmecul clădirii Westminster, al Bisericii Sfânta Margareta și al turnului Big Ben, monumente care fac din Londra un oraș european unic, ce îmbină noul cu vechiul.

Vanesa Chiș

Gând de copil...

Amintindu-mi, într-o zi, versurile frumoase ale unui cântec, care ne-a fost prezentat în prima săptămână de școală, la o oră de limba română, m-am emoționat și am căzut pe gânduri. Versurile sunau cam așa:

Puiule de om, tu când visezi

Lumea ne-o rearanjezi

Stârnești, de vrei, păsări de foc și zmei.

Și zâmbetul tău, curat și el,

Are paradis în el

Și-mi amintești că eram și eu la fel.

Frumoase versuri. Nu-i așa? Ele vorbesc despre puterea copilului de a visa, de a crea o lume minunată, ce seamănă cu paradisul și care este populată de ființe imaginare ce amintesc de lumea poveștilor.

Atunci când zâmbește un copil, ochii lui vorbesc despre seninătatea sufletului și despre bucuria de a trăi, acea bucurie pe care adultul o pierde undeva. Minte mea de copil nu înțelege de ce adulții uită să fie fericiți sau nu mai știu să se bucure.

Probabil, grijile zilnice îi fac să uite că pe lume există atâtea frumusețe.

Aș da orice să am puterea de a întoarce timpul, pentru ca adulții să fie din nou copii și să vadă lumea prin ochii noștri. Sunt sigur că, prin ochi de copil, lumea e mai frumoasă și mai lipsită de griji. E o lume guvernată de multă iubire, e o lume mai bună!

Mario Pop

Cititorul din barcă

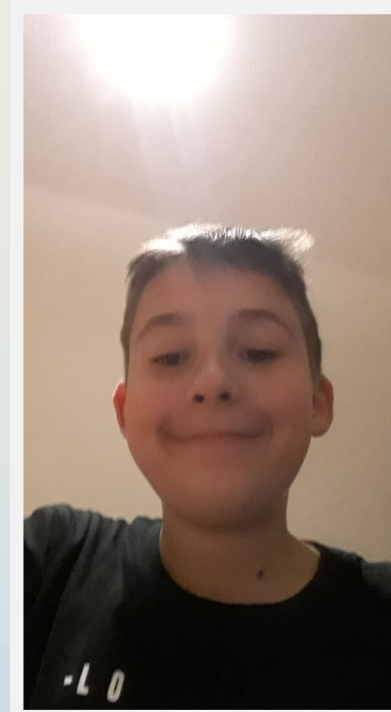
Stau în barcă
Și mă gândesc
Oare ce carte
Să citesc.

Valurile s-au mai calmat
Vântul acum pare c-a întârziat
Plutesc liniștită-nainte mereu
Și nu știu ce simte sufletul meu.

Barca se clatină lin
Sub clarul de lună senin
Poate-o lectură mă va alina
Sufletul meu îl va însenina.

Până la urmă, privind lângă mine,
O carte găsesc și mă simt bine
Cântecul mării-mi pătrunde-n urechi
Iar eu mă gândesc la balade vechi.

Raisa Pop

Dans, dans, dans...

Povestea mea este scurtă, dar sugestivă. Ea este despre un copil căruia i-a plăcut să danseze de când era mic. Atunci când se juca, îi plăcea să danseze cu jucăriile de pluș din camera lui. Simțea că prin dans se poate elibera de toate emoțiile negative, dansul era felul lui de a fi, pentru că atunci când dansa, își simțea sufletul liber.

Continua să facă acest lucru, în ciuda zâmbetelor celor din jurul lui. Era indiferent la glumele lor și nu dădea crezare nicio clipă vorbelor lor: cum că dansul este pentru fete.

Făcea asta și pentru că profesorul lui de sport îl încuraja mereu, spunându-i că Dumnezeu i-a dat talent și nu are voie să-l irosească.

Anii au trecut, iar copilul a devenit un tânăr zvelt și un dansator de succes, care nu a uitat niciodată de profesorul său, purtându-l în inimă ori de câte ori dansa pe marile scene ale lumii.

Andreas Coț

De vorbă cu mine însămi

Oare a sta de vorbă cu tine însuși o fi semn de nebunie? Vi s-a întâmplat vreodată să vă puneți problema în acest fel? Sunt sigură că pentru cei mai mulți „a sta de vorbă cu sine” reprezintă un lucru neobișnuit.

Dar vreau să vă fac o mărturisire: uneori eu vorbesc cu mine însămi. Mi se întâmplă acest lucru seara, până să-mi vină somnul. Este momentul pe care îl petrec eu cu mine, pe care mi-l dedic întru totul și în care „a sta de vorbă cu mine” înseamnă a mă gândi la cele întâmplate în ziua respectivă. De obicei, mă gândesc la ce am învățat nou, rememorez ce am făcut, cu cine am interacționat, pe cine am supărat sau cui i-am produs bucurii. Dacă am greșit, mă gândesc la o modalitate de a repara greșeala, ca și când gândul meu ar fi atunci de fapt un înger păzitor, care mă sfătuiește.

Dacă se întâmplă să fiu tristă, vorbitul cu mine este salvator, pentru că mă scoate din starea apăsătoare în care mă aflu. Totdeauna, sfârșesc prin a mă înveseli și a înțelege că pentru a-i face pe ceilalți să mă placă, este important să mă iubesc, să mă cunosc, să mă înțeleg.

Încercați și voi! Este un exercițiu de imaginație interesant, care mă ajută mereu să-mi fac ordine în propriul eu, să mă accept așa cum sunt și să-i accept pe ceilalți.

Yana Coț

Durerea unei mame

Frunze-ngălbenite și uscate
Cad triste-n fața casei părintești
Și-aduc cu ele amintiri plăcute
Din zilele copilăriei ca-n povești

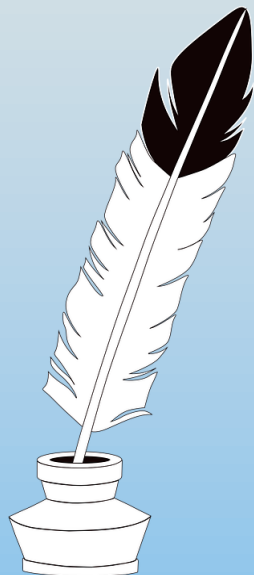
Imaginea frumoasă a mamei mele
Apare ca o icoană în acel decor
O văd aievea cum duios adoarme
Cu basme și cu poezii de dor.

O lacrimă se scurge-ncet, pe fața-i
Umbrită de neazuri și dureri
Eu aș dori s-alung acele doruri
Și să aduc lumină-n casa ei.

Di cer i-aș aduce stele
Dacă-aș putea s-ajung la ele
I-aș da oricând și luna
Doar să nu fie supărată ca furtuna.

Ea-și va pierde supărarea
Văzând cum cresc mare ca floarea
Și-și va pierde și tristețea
Adirându-mi frumusețea.

Gloria Pop

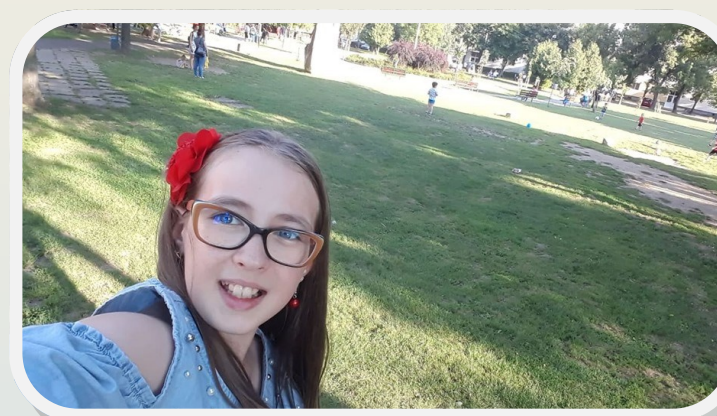
Furtună de nisip...

O furtună mare
Apare în zare
O furtună de nisip
Care nu avea nici chip.

Cu supărări și nervi ea vine,
Totul transformă în ruine,
Pagubă ea peste toate face
Totul în calea ei desface.

Încet-încet se potolește,
Natura nu o mai rănește
Dar încruntată se gândi
Că mâine iarăși va veni

Karina Naghi

Povestea unui copil singur pe lume

Aproape de mine locuiește o fetiță pe nume Maria. Ea este foarte frumoasă, nu prea înaltă, cu părul lung și castaniu, cu ochii albaștri ca cerul. Nu știu de ce, fiind foarte sensibilă, este aproape mereu tristă, pentru că se crede singură pe lume.

Dar realitatea este alta. De fapt ea este un copil iubit de părinții ei, de bunici, de frații și surorile ei și de toate rudele apropiate, doar că este retrasă și puțin comunicativă. Ca și când ar fi singură pe lume, stă mereu deoparte și trăiește în lumea ei, iar cei din jur o tratează ca și când ar fi invizibilă.

Îmi doresc foarte mult să fiu prietena ei, dar în același timp, mi-e frică să nu spun ceva care să o supere. Știind-o sensibilă, mi-este teamă să nu fac ceva greșit, deși tare aș vrea să o ajut să înțeleagă că nu e singură pe lume, că îi are pe ai ei, că mă are pe mine.

Într-o zi, când am întâlnit-o, în fața casei ei, i-am zâmbit și mi-a răspuns cu un zâmbet, care m-a încurajat să o chem la mine, să ne jucăm. A venit și de atunci suntem de nedespărțit. Facem multe lucruri împreună, mergem în parc, la film, la cumpărături și ne place să ne facem dezvăluiri, așa ca între prietene.

Sunt foarte fericită că am reușit să-i redau încrederea în ea și în ceilalți. Nu doar că noi am devenit cele mai bune prietene, dar ea și-a făcut și alți prieteni. Dacă nu ar fi avut loc această fericită întâmplare, nici Maria, și nici eu nu am fi înțeles că prietenia este sentimentul cel mai de preț pe care oamenii îl pot trăi.

Mara Crăciun

Sunt un curcubeu

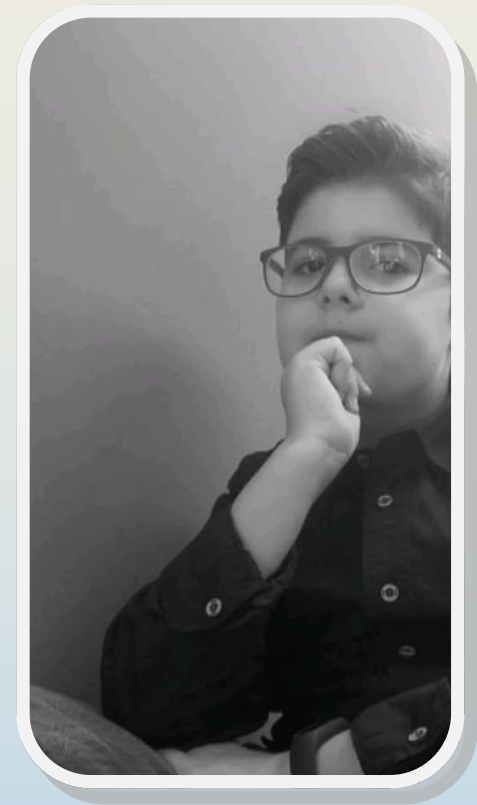
Sunt un curcubeu,
De unde vin?
Vă explic eu!
Când ploaia face pic-pic,
Iar soarele zâmbește-un pic,
Apar și eu.

Când oamenii mă observă,
Spun: „Ce minunăție!”
Am multe culori de grație,
Ce produc multă vervă.

Roșu e iubirea,
Portocaliu, bucuria,
Galben este soarele,
Verde este viața,
Albastrul e calmul,
Indigo sunt tradițiile,
Iar violet e ambiție.

Sunt un curcubeu,
Dar trebuie să dispar,
Nu poate fi altfel,
Pentru că soarele strălucește
Și ploaia se oprește.

Helga Czumbil

Vis de copil...

Un copil ciudat
Într-o noapte a visat
Că locuia într-un palat
Foarte îndepărtat.

Fiind fiu de împărat
Umbla lumea-n lung și-n lat
Până când, într-o zi
Un prieten întâlni.

Alergau, se hârjoneau,
Prin pădure căutau
Frunze și o creangă bună,
Care să-i ducă pe lună.

Mark Mile

Câinele și cățelul

Trăia cândva un câine salvamar
Ce înota prin valuri cu amar
Oameni aflați la necaz salva
Nimic în schimb nu aștepta.

Într-o zi, cunosc un cățel
Cu păr buclat și mititel,
Care pe nisip stătea
Valurile le privea.

Atunci, câinele salvamar
Se gândi să-i dea în dar.
Un colac mic, salvator
Și să-i fie antrenor.

Cățelul repede-nvăță
Tot ce câinele-i predă,
Iară săptămâni de zile
Pe oameni îi salvă cu miile.

Denis Mihali

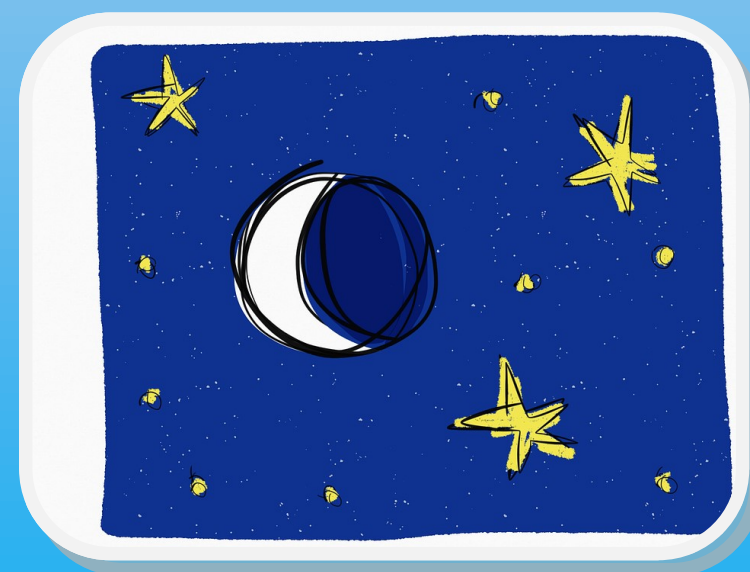
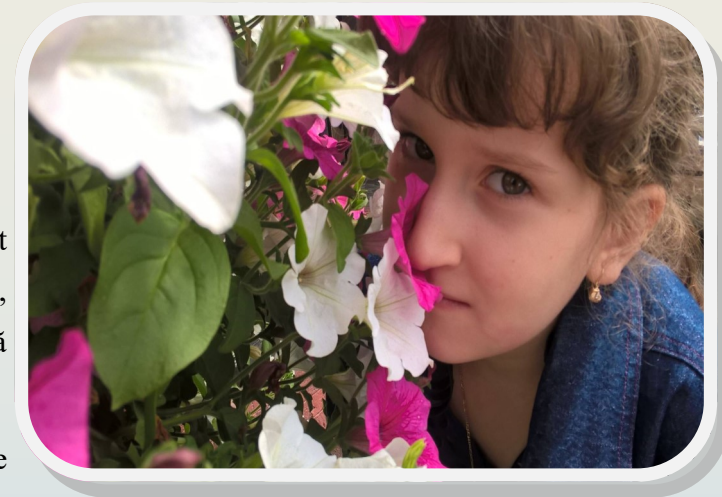
Noapte înstelată

Într-o noapte, neputând dormi, m-am ridicat
din pat și m-am apropiat de fereastra camerei mele,
privind cerul prin perdeaua care lăsa lumina palidă
a lunii să pătrundă în întuneric.

Era un cer senin, acoperit de milioane de
stele una mai strălucitoare ca alta. Nu știu dacă a
fost vis sau realitate, dar prin fața mea se desfășura o frumoasă poveste a prințesei stelelor, care era de fapt
steaua polară, pe nume Polaris. Ea stăpânea în împărăția cosmică, având grijă de poporul ei. Pentru ca
lucrurile să meargă bine în împărăție, regina discuta mult cu sfătuitorul ei, care era Carul Mare și care se
învârtea în jurul ei, sfătuind-o să ia cele mai bune decizii pentru celelalte stele de pe cer. Prințesa avea o
soră, care se numea Casiopea. Aceasta avea forma literei W și se învârtea și ea protector în jurul prințesei.
Dar și mai protector era soțul prințesei, Orion, recunoscut după cele trei stele strălucitoare din care este
alcătuită centura lui. Soarele era mama prințesei și, deși pe timpul nopții acesta nu se află pe cer, totuși
strălucirea stelei polare vine de la lumina puternică a soarelui, care încălzește și ocrotește trupul delicat al
prințesei. Tatăl lui Polaris, Luna, își privește cu mândrie fiica și se simte norocos și fericit că-i poate fi
alături. Dar regele tată se bucură și de nepoții lui, copiii lui Polaris și ai lui Orion, Betelgeuse și Antares,
care sunt foarte zglobii și plini de energie, schimbându-și magnitudinea de la o zi la alta.

Când mă pregăteam să le vorbesc stelelor, căutându-mi cuvintele care să exprime admirația mea
pentru această frumoasă familie celestă, am simțit-o pe mama, care s-a apropiat încet de mine, m-a privit
și m-a întrebat mirată cum de sunt trează. Atunci, am îmbrățișat-o cu multă căldură și i-am spus: „- Mamă,
tu ești soarele meu! Tu îmi dai lumină, ca să pot străluci și noaptea. Ce bine că te am!”

Bernadett Dallos

În grădina cu trandafiri

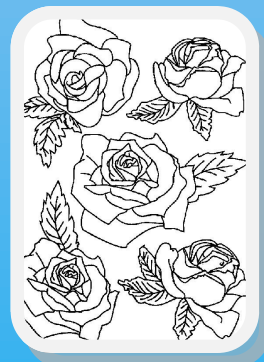
A fost odată ca niciodată, o fată pe nume Alina, care avea o frumoasă rochie roz cu buline albe, ce amintea de ținutele elegante ale prințeselor din povești. Toți oamenii care o priveau ajungeau să o iubească imediat, considerând-o frumoasă, delicată, dragălașă și mai ales de o gingășie sufletească rar întâlnită.

Viața ei se scurgea monoton, fiecare zi semănând una cu alta, până când, într-o dimineață, fără să știe cum, se trezi într-o grădină cu trandafiri multicolori și cu spini pe măsură. Îi era atât de frică să

se apropie de ei! Se temea atât de tare că se va înțepa în spini, încât nici nu putea realiza cât de frumoși erau acești trandafiri. Dar, deodată apărură mătușa ei, Mia, care i-a ghicit spaima și s-a apropiat de ea să o îmbrățișeze, liniștind-o în acest fel. Împreună, s-au plimbat printre flori și au analizat fir cu fir trandafirii, admirând formele și culorile variate care dădeau viață grădinii. Într-un spectacol al culorilor, trandafiri albi, roșii, portocalii, galbeni, roz, mov, albaștri și bordo, păreau că se mișcă pe ritmurile unei melodii ce venea din înaltul cerului. Totul era rupt dintr-o poveste despre un bal al florilor.

Dar farmecul se termină brusc, prin scârțâitul parchetului. Erau pașii mamei, care intrase tiptil în camera Alinei, pentru a o trezi. Așa, Alina a realizat că frumoasa grădină cu trandafiri nu a fost decât în visul ei, dar a știut că va păstra multă vreme acest vis în suflet.

Csenge Debreni

Pădurea magică

Pentru că iubea plimbările prin natură, Mihai, împreună cu familia lui, se bucura de o zi frumoasă de vară, inspirând aerul umbrat și răcoros al unei păduri situate la marginea orașului în care locuia. Obişnuia să se plimbe pe cărările înguste, ce şerpuiau printre copacii bătrâni ai pădurii, ori de câte ori aveau timp părinții lui.

De data aceasta, ei au pornit să culeagă fructe de pădure și ciuperci, pentru că plouase cu o zi înainte și s-a mai întâmplat să găsească ciuperci comestibile.

Fără să-și dea seama, Mihai zărise în depărtare un alunış și s-a desprins de părinți, fiind foarte concentrat și dornic să ajungă la tufișul cu alune. Într-o jumătate de oră, a realizat că părinții nu se mai aud și nu se mai văd nicăieri. Speriat, a început să strige, dar nimeni nu-i răspundea.

Atunci, a încercat să găsească o cărare care să-l scoată din pădure, dar oricât mergea, nu găsea ieșirea. Pentru că i s-a făcut foame și pentru că se înserase, a căutat un loc în care să se adăpostească, până când a dat de o stâncă, undeva în mijlocul pădurii și s-a așezat să se odihnească lângă ea. La baza stâncii a descoperit un fel de peșteră nici prea mare, nici prea mică, în care s-a strecurat și a adormit, cu gândul că a doua zi va continua să-și caute părinții.

În dimineața următoare nu mică i-a fost surpriza, când s-a trezit într-o încăpăre mobilată și foarte primitoare, în care imediat s-a simțit ca acasă. Aerul era cald și protector, patul era confortabil și nu s-ar fi mișcat de acolo, dacă nu îi era foame și dor de părinții lui. În momentul în care a ieșit, a observat că toți copacii aveau frunzele aurii, iar lângă trunchiurile de aur stăteau animalele pădurii, îndemnându-l să se apropie fără teamă, pentru că îl așteaptă părinții lui.

Atunci Mihai și-a dat seama că nu mai simțise o bucurie atât de mare niciodată. Și-a îmbrățișat părinții și s-au relaxat alături de animalele prietenoase, care i-a u invitat să rămână în pădure.

Fără să stea pe gânduri, Mihai și părinții lui au ales să trăiască alături de prietenii lor în pădurea magică, fără să se mai întoarcă vreodată în lumea reală.

Alexandru Marin

Între cer și pământ

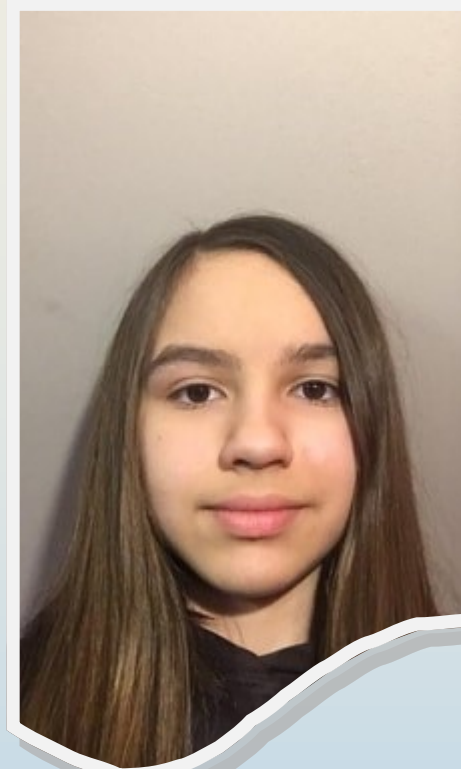
Sus, într-un copac,
Între cer și pământ,
Acolo zac...
Totul e hipnotizant.

Sus, pe cer, spre amurg,
Norii roșii curg,
Zboară zmei colorați,
De curcubeu fascinați.

Jos, pământul plin de flori,
Dans din seară până-n zori,
Iarbă cu dor de copii
Și de glasuri mii.

Între cer și pământ cocoțat
Respirând frumusețea în al lumii palat,
Stau gânditor în copac,
Într-un colorat hamac.

Peter Kasai

Balul pomilor

Pe o insulă pustie, trecea, într-o zi în zbor, un stol de păsări migratoare. În fața unui astfel de tablou pe cer, mă opresc și privesc cu fascinație zborul geometric al păsărilor, în care fiecare își cunoaște locul, păstrând distanța și urmându-și cu grijă traiectoria. Mi se pare că mulțimea de păsări se transformă sub ochii mei într-o imensă pasăre vestitoare a toamnei.

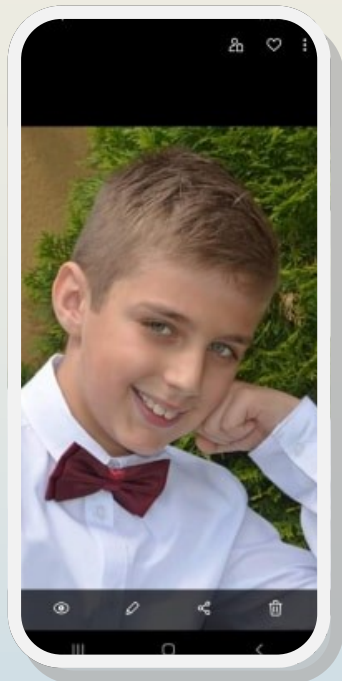
Stând cu ochii ațintiți spre cer, am văzut cum deodată una dintre păsări a scăpat o grămadă de ghinde pe pământul ars de soare. Fără să-mi dau seama, în mintea mea, a apărut o întrebare: Oare ce se va întâmpla cu ghindele căzute? Vor prinde rădăcini în pământul insulei? Vor crește cu timpul mulți, mulți pui de stejar? Odată cu venirea primăverii, copacilor le vor crește muguri noi? Și uite așa, mintea mea țesea o frumoasă poveste a stejarilor, care, în ritmurile vieții ale naturii, au crescut, au făcut muguri, au dat flori, apoi au dat ghinde, care s-au copt.

Vedeam cum, odată cu apariția ghindelor, au apărut și animăluțele, din ce în ce mai multe animăluțe. Primele au fost veverițele, apoi porcii mistreți și alte animale.

Îmi imaginam apoi apusuri de toamnă, în care frunzele și ramurile stejarilor se unduiau în bătaia vântului, lăsând lumina roșiatică a soarelui să le încălzească, înainte de apariția întunericului. Mișcarea lor elegantă era ca un dans lin și plăpând, iar jocul de umbre făcea loc sub ochii mei unui frumos bal al pomilor...

Sara Dodoiu

Mic dejun pe iarbă

A început vacanța de vară și cerul era senin în ziua în care eu, împreună cu familia, ne-am pregătit să facem o excursie la pădure, cu cortul, în Maramureș, la Izvoare.

Eram foarte încântat, deoarece nu fusesem până atunci într-o astfel de aventură. S-au anunțat și alți prieteni că ne vor însoți, deci se arăta o vacanță și o distracție pe cînste.

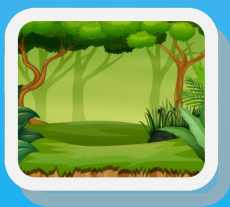
Ne-am făcut bagajele și am pornit la drum. Din mașină, admiram frumosul peisaj, iar pădurile prin care treceam lin ne anunțau că facem trecerea de la câmpia adormită către muntele vesel, care părea că ne salută bucuros.

Odată ajunși la Izvoare, într-o pădure, ne-am scos corturile din mașini și, lângă un pârau, am început instalarea lor. Pentru că a durat destul de mult ridicarea corturilor, ne-am pomenit că se întunecase, iar, după ce împreună cu ceilalți copii ne-am jucat puțin și am alergat, împrietenindu-ne cu locul, ne-am dus cu toții la culcare.

A doua zi, dimineață, soarele încălzea pereții cortului, iar lumina care pătrundea prin fereastră ne-a trezit. Am ieșit și ne-am alăturat părinților noștri, care pregăteau o omletă le ceaun. O pătură era deja întinsă, iar pe ea ne așteptau farfuriile, pâinea și legumele spălate. Fericiți că avem șansa de a lua micul dejun în natură, ne-am așezat cu toții în jurul păturii și ne-am înfruptat din omleta pregătită cu drag de părinți. Niciodată nu mi s-a părut micul dejun mai plăcut și mai prietenos decât atunci. În timp ce mâncam în liniște, priveam iarba de un verde crud, pe care încă se prelingeau stropii de rouă, simțeam mirosul proaspăt al naturii, mă bucuram de răcoarea dimineții și ascultam foșnetul frunzelor întrerupt din când în când de cântecul păsărilor.

Atunci am înțeles farmecul naturii și legătura omului cu ea. De atunci pădurea îmi este ca o prietenă bună și primitoare, în mijlocul căreia îmi găsesc liniștea, mă regăsesc pe mine.

Mark Donca

Dialog cu o frunză aurie...

A sosit toamna. Grăbită să pună stăpânire peste natură, toamna face ravagii peste tot, prin locurile în care o poartă pașii. Ajutată de vântul rece, ea dă iama la copacul încărcat cu frunze aurii.

Prin fereastra întredeschisă, un vânt puternic și rece de toamnă suflă până în mijlocul camerei mele. Perdeaua grea de ață este împinsă de colo, colo, cu putere. Și pentru că în mintea mea imaginea aceasta semăna cu a unei fantome, m-am speriat și m-am îndreptat către fereastră să o închid imediat. Exact în momentul în care am dat la o parte perdeaua, am zărit o frunză aurie pe pervazul exterior al ferestrei, care-mi zâmbea și care a intrat în vorbă cu mine:

- Bună, simpaticule. Pot să intru la tine în cameră? E mai cald decât afară, iar eu sunt foarte înfrigurată.

- Desigur, am răspuns eu pe jumătate amărât. Părea că trăiesc o întâmplare dintr-o poveste. Nu reușeam să-mi revin din uimire. O frunză care vorbește..., în fața mea..., era totuși prea mult pentru mine.... Frunza parcă-mi ghici gândul și spuse:

- Te văd cam surprins. Nu ai mai întâlnit frunze vorbitoare?

- Nu, am bâlbâit eu puțin încurcat.

- Nu te speria, dragul meu. Nu sunt decât o frunză, care a locuit în copacul de lângă fereastra ta, până să mă desprind de ramul meu.

- Bine și cu ce-ți pot fi eu de ajutor?

- Ai putea să mă primești la tine în cameră și să nu mă dai afară în bătaia vântului.

- Bine, dar locul tău este afară, în mijlocul naturii, împreună cu celelalte frunze aurii, care se aștern pe pământ în frumosul covor, pe care-l admiră toți cei care iubesc toamna.

- Nu-mi spune asta. Ție ți-ar plăcea să stai afară, fără adăpost și să te sufle vântul?

- Nu. Nu mi-ar plăcea, dar eu sunt o ființă fără apărare în fața naturii, în timp ce tu ești o frunzuliță aurie, care vii din natură și trebuie să te întorci în natură. În natură ți-e locul.

- Of! Nimeni nu mă înțelege!

- Haide, nu te mai văita atâta! Înțelege că așa este în firea lucrurilor, ca frunzele să stea afară, să se îngălbenească și să cadă din copaci.

- Da știu. Noi, frunzele, suntem lipsite de apărare și aruncate dintr-o parte în alta, atunci când devenim nefolositoare.

- Te rog, nu fi tristă. Te voi ajuta. Tocmai mi-a venit o idee. Ți voi găsi un loc în camera mea.

- Serios? Mă găzduiești la tine, într-un loc ferit de vânt?

- Da. Uite cum facem! Te așez în cartea mea preferată, până la venirea primăverii.

Așa am făcut. Am apucat frunzulița cu grijă de codița ei fragilă, am așezat-o frumos între două file, am închis cartea și am așezat-o în bibliotecă. Dintre paginile cărții, s-a auzit glasul înfundat al frunzei mele:

- Mulțumesc, inimosul meu prieten! Trezește-mă la primăvară!

- Așa voi face, am răspuns eu zâmbind, bucuros că mi-am mai făcut un prieten.

Luca Hotea

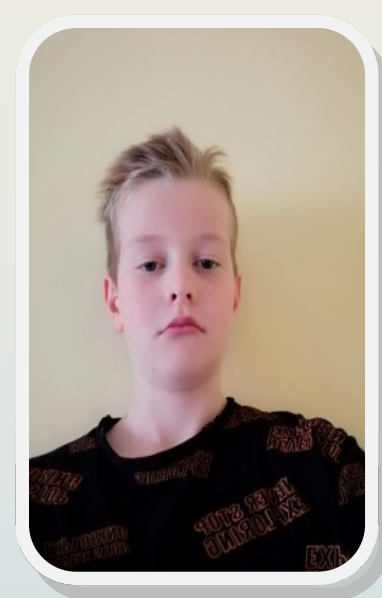
Povestea verii

Într-o zi obișnuită, în care totul în natură părea că stagnează, de nu mai știai în ce moment al anului ne găsim, la ceas de taină, s-au întâlnit cele patru anotimpuri, ca să discute despre, una, despre alta.

Din vorbă, în vorbă, s-au trezit că se laudă fiecare, subliniind calitățile ei unice. Iarna, de exemplu, afirma că este cel mai frumos și mai iubit anotimp, deoarece ea aduce zăpada mult îndrăgită de copii. Intervenii și toamna, care era de părere că ea este cel mai frumos anotimp, fiindcă oferă naturii multă culoare, prin frunzele ei colorate așternute, ca un covor multicolor, pe pământ. Nici primăvara nu se lăsă așteptată și se grăbi să se laude cu florile ei, ce anunță renașterea întregii naturi. Doar vara era tăcută, fiind preocupată cu gândurile ei despre bucuria pe care le-o aduce în fiecare an copiilor. Căci, în timpul verii, nu doar copiii sunt fericiți, ci și părinții lor, pentru că zilele, mai lungi și mai calde, stau sub semnul vacanței, al călătoriilor însoțite, în care cu toții se bucură de bălăceală, înghețată, distracții de tot felul, uitând că există telefoane, jocuri electronice și rețele de socializare. De fapt, vara era conștientă că, în sufletul oamenilor, ea este sinonimă cu relaxarea. De aceea nu spunea nimic, lăsându-le pe surorile ei să se certe liniștite.

La fel ca povestea verii, cu toții avem o poveste proprie, pe care ar trebui să ne-o trăim frumos, fără să ne certăm unii cu alții sau să ne lăudăm inutil. Frumusețea vieții noastre stă tocmai faptul că suntem diferiți.

Eszter Goina

Marele val

Toamna își făcea simțită prezența și știam că în mai puțin de o lună voi fi întâmpinat prietenește de razele palide ale soarelui și de galbenul auriu al frunzelor, dar până atunci, eu și familia mea am revenit pe malul Mării Negre, după patru ani de absență, în care am vizitat alte litorale.

Pentru că avionul aterizase la 12:35, aveam timp suficient să ne lăsăm bagajele la hotel și să ajungem cât mai repede pe plaja cu nisip, căruia abia acum realizam că-i dusesem dorul. Vântul adia lin, iar apa mării era caldă, numai bună de înot. Bineînțeles că am făcut o baie și ne-am lăsat cuprinși de valurile ce se bucurau și ele de venirea noastră.

După câteva ore de joacă, ni s-a făcut foame și am plecat să luăm masa. Mirosul îmbietor de pește și aromele puternice ne atrăgeau pe nesimțite într-o călătorie gastronomică incredibilă. Pe măsură ce ne bucuram de toate aceste arome și gusturi, savurând un prânz pe cinste, afară, vântul se întetea. Abia așteptam să terminăm de mâncat și să revenim pe plajă. Se anunța o mare agitată, dar eu nu eram speriat deloc. Întorși la locul cu nisip fin, aproape de mal, priveam uimiți cum vântul destul de puternic ridica valuri spectaculoase cu înălțimi impresionante ce atingeau câțiva metri. Atunci, simțindu-mă provocat, l-am rugat pe fratele meu, Andrei, să mă însoțească în aventura în care urma să înfrângem valurile. În scurt timp, ni s-au alăturat mama și tata și, împreună, am făcut sărituri de mare precizie, pentru a evita valurile ce veneau din ce în ce mai convingătoare peste noi. Era atât de frumos acest joc cu marea! Mă simțeam de neînvins. Dar deodată, marea nemulțumită că nu reușește să mă doboare, a trimis un val impunător și puternic, cel mai mare val pe care l-am văzut vreodată. Era absolut imposibil să-l evit sărind. Atunci mi-am dat seama că nu exista decât o singură cale.... să îl las să treacă peste mine, în timp ce eu mă voi scufunda la baza valului. Așa că, închizând ochii și ținându-mi respirația, m-am aruncat în valuri, sub apa sărată a mării și am ieșit apoi la suprafață, după ce am simțit că „pericolul” a trecut. Fratele și părinții mei au fost dezechilibrați și aruncați fără milă în bătaia valurilor, dar s-au redresat repede și au ieșit la suprafață. Ne-am privit, asigurându-ne că suntem toți teferi și am râs de fericire.

Nu cred că voi putea uita frumusețea marelui și puternicului val și mi-ar plăcea oricând să repet experiența, pentru mă simți egalul naturii și prietenul ei de suflet.

Tudor Fabian

Povestea primăverii

A venit primăvara, anotimpul în care întreaga natură renaște. Iarna și-a strâns jocul și a fugit peste văi, peste dealuri, peste câmpii, luând cu ea norii de zăpadă.

Zâna primăverii s-a bucurat enorm că poate pune stăpânire peste întreaga natură. Vântul adie ușor, iar ramurile copacilor se leagănă în bătaia lui lină. Soarele rotund, deși încă palid, își face apariția tot mai des pe cer. Zilele devin mai lungi, iar nopțile mai scurte. Copacii încep să înmugurească și apar primele frunze. De sub covorul moale de frunze moarte, apar primii vestitori ai primăverii: ghiociei. Îi vedem prin păduri sau prin grădini, bucurând sufletele și privirile oamenilor. Apar și primele fire de iarbă verde și proaspătă, de care se bucură animalele, dar mai ales mielușei care zburdă pe câmpii, încântați de soare și verdeță. Apare și prima barză, care se întoarce la vechiul cuib. Zborul ei în înaltul cerului ne amintește că primăvara a venit cu adevărat. Pădurea fermecată tresaltă de bucurie, deoarece s-au întors păsările cântătoare. Pe jos, mișună mii de gândaci, iar lor li se alătură harnicile albine. Furnicile, harnice și ele, aleargă vesele pe trunchiurile copacilor, iar fluturii se bucură de prezența florilor de primăvară: brândușe, lalele, narcise și clopoței. Șopârlele și broaștele se deșteaptă, strecurându-se pe sub iarba groasă și umedă. Bucuria renașterii naturii cuprinde toată suflarea omenească. Prin gospodării și pe câmpuri, oamenii lucrează de zor, în timp ce copiii se joacă, aleargă și se bucură de căldura soarelui primăvăritic..

Toată lumea zâmbește și aduce mulțumire Zânei Primăverii: Frumoasă Zână a Primăverii, bine ai venit!

Mate Gazsa

Nuferii albaștri

Dimineața aceasta pare senină, însorită și doar câțiva nori mici stau să se odihnească pe vârfurile cele mai înalte ale muntelui.

Câteva zile la rând, a tot plouat, nici păsările n-au mai ieșit din cuiburi. Doar parfumul nuferilor albaștri ce plutesc liniștiți pe lacul de la poalele muntelui îmi amintește de frumusețea verii. Se împrăștie puternic în jurul lacului și urcă pe cărările abrupte ale muntelui, până la casa bunicilor mei. Nuferii albaștri sunt florile mele preferate, iar pentru mine, mirosul lor înseamnă libertate, joacă, veselie, adică vacanța de vară petrecută alături de bunicii mei.

Parfumul lor îmbătător face ca poveștile cu zâne și feți-frumoși, pe care mi le spun bunicii seara, la culcare, să pară mai frumoase, mai reale.

Câteodată, îmi imaginez că, printre petalele nuferilor, se ascund mici zâne ale pădurii. Ar fi grozav dacă ar fi real!

La finalul verii, când vacanța mare își ia la revedere și eu trebuie să plec acasă, îmi iau întotdeauna rămas bun de la munte, de la pădurea din apropiere și de la încântătorul lac cu nuferi albaștri, pe care îl port în gând, până la următoarea vacanță, când îl voi revedea.

Theodora Ghiarfaș

